

900.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 2 grudnia 1925 r.

w sprawie przyznania funkcjonariuszom niższym umundurowania za opłatą 25% jego wartości.

Na zasadzie art. 19 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. Umundurowanie za opłatą 25% jego wartości otrzymują ci stali funkcjonariusze niżsi, którzy w myśl obowiązujących w danym dziale służby państwowej przepisów obowiązani są do noszenia w służbie munduru.

§ 2. Czasokres używalności munduru ustala: dla funkcjonariuszów niższych, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonariuszów państwowych do kategorii funkcjonariuszów niższych i zaliczenia ich do grup uposażenia (Dz. U. R. P. № 118 poz. 847) Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu, dla innych funkcjonariuszów niższych właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 3. Po upływie czasokresu używalności mundur przechodzi na własność funkcjonariusza niższego. W razie utraty lub zniszczenia munduru albo jego części przed upływem czasokresu używalności z winy funkcjonariusza niższego obowiązany on jest sprawić na własny koszt nowy mundur względnie jego części.

Jeżeli utrata lub zniszczenie munduru albo jego części nastąpiło bez winy funkcjonariusza niższego, otrzymuje on nowy mundur względnie jego części na warunkach normalnych.

§ 4. W razie wystąpienia lub wydalenia funkcjonariusza niższego ze służby państwowej przed upływem czasokresu używalności mundur ma być zwrócony za wypłaceniem funkcjonariuszowi odpowiedniej części 25% ceny kosztów i może być wydany innemu funkcjonariuszowi niższemu po przeprowadzeniu dezynfekcji z odpowiednio skróconym czasokresem używalności za opłatą kwoty, którą wypłacono poprzedniemu funkcjonariuszowi przy zwrocie munduru. Władza służbowa może jednak pozostawić funkcjonariuszowi niższemu mundur za opłatą odpowiedniej części 75% ceny kosztów.

Wyżej wymienione części 25% względnie 75% ceny kupna munduru oblicza się w stosunku do czasu używania.

W razie przejścia funkcjonariusza niższego na emeryturę oraz w razie jego śmierci mundur nie podlega zwrotowi.

§ 5. Władza służbowa może zezwolić funkcjonariuszowi na uiszczenie kwoty, przypadającej do zapłacenia z tytułu jego udziału w kosztach sprawienia munduru, w ratach miesięcznych, nie więcej jednak niż w pięciu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy mundurów galowych, wprowadzonych dla funkcjonariuszów niższych, używanych do służby reprezentacyjnej.

Koszty tych mundurów pokrywa w całości Skarb Państwa, przyczem pozostają one zawsze własnością Skarbu Państwa.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1926 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy, wydane w przedmiocie, objętym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

901.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 grudnia 1925 r.

o sądownictwie doraźnym w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 55 poz. 341) w przedmiocie sądów doraźnych zarządza się co następuje:

§ 1. Utrzymuje się względnie wprowadza się na czas do dnia 30 czerwca 1926 r. postępowanie doraźne na obszarach okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, w Lublinie i w Wilnie, z wyjątkiem powiatów wymienionych w § 2, względem przestępstw:

- a) przewidzianego w art. 222 K. K.;
- b) udziału w bandzie z art. 279 cz. I ust. 2 i ust. 3 K. K. o ile chodzi o bandę w celach rozboju;
- c) zabójstwa z art. 453 K. K. jeśli przestępstwo to popełniono albo względem funkcjonariuszów publicznych podczas wykonywania lub z powodu wykonywania przez nich obowiązków służbowych albo zapomocą substancji wybuchowej lub przyrzędu wybuchowego, tudzież zabójstwa przewidzianego w art. 455 ust. 3 i ust. 4 K. K. w art. 455 ust. 6 K. K. (zabójstwo w bandzie) oraz w art. 455 ust. 12 K. K. (zabójstwo w celu zysku);
- d) przewidzianego w art. 556 K. K., o ile chodzi o uszkodzenie telegrafu lub telefonu przeznaczonych do użytku publicznego lub rządowego;
- e) przewidzianego w art. 557 K. K., o ile chodzi o uszkodzenie mostu;
- f) przewidzianego w art. 558 K. K.;
- g) przewidzianych w art. 562—564 K. K.;
- h) rozboju przewidzianego w art. 589 K. K.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy powiatów: bialskiego (Biała), ciechanowskiego, garwolińskiego, gostynińskiego, kaliskiego, kolneńskiego, kolskiego, konińskiego, konstantynowskiego, kutnowskiego, lipnowskiego, łukowskiego, makowskiego, mławskiego, nieszawskiego, ostrołęckiego, płockiego,